

Phần 6

Chương 26

Tiến Thoái Lương Nan

Mã Tu Hòa ở đồn cảnh sát xem video theo dõi ở ngã tư cả ngày, xem đến nổi mắt muốn dính vào cả màn hình, cuối cùng, vất vả lắm mới phát hiện được hai tình nghi xuất hiện gần phạm vi hoạt động của Viên Từ Lâm, Phó Cảnh Điều lập tức mang hai người tình nghi ấy về đồn cảnh sát điều tra.

Nghi can thứ nhất chính là người tài xế vừa bị Viên Văn Thao đuổi việc cách đây không lâu, nguyên nhân là do tới muộn, người tài xế này ghi hận trong lòng, muốn tranh luận về nó một phen, không ngờ lại bị bảo vệ bên cạnh Viên Văn Thao cảnh cáo vài lần, dù thế nào cũng không thể đến gần Viên Văn Thao được, vì thế hắn ta đem mục tiêu chuyển đến con gái Viên Từ Lâm của Viên Văn Thao. Người tài xế này mới bắt đầu theo dõi Viên Từ Lâm trong vài ngày, nhưng không nghĩ lại bị cảnh sát phát hiện nhanh như vậy. Nhưng trải qua một cuộc điều tra, chứng cứ không đủ đành phải thả hắn ta ra.

Nghi can còn lại chính là cháu gái của nạn nhân Đặng Hải Long trong vụ án mạng của người hâm mộ, là một sinh viên đại học, vì cô ta cảm thấy cái chết của ông nội mình chắc chắn có liên quan đến Viên Từ Lâm, liền quyết định tự mình theo dõi Viên Từ Lâm, hy vọng có thể tìm được manh mối về sự thật sau cái chết của ông nội. Nhưng, cô sinh viên này hoàn toàn khác với người hâm mộ mà Viên Từ Lâm đã miêu tả trước đó, nên cảnh sát lại trở về với hai bàn tay trắng.

Như vậy, những manh mối khó lắm mới phát hiện được đều bị chặt đứt, Mã Tu Hòa mang cả thể xác và tinh thần mệt mỏi của mình rời khỏi đồn cảnh sát, trở về nhà, nhưng chuyện mà anh không muốn nhất lại xảy ra trước mặt anh.

Trên tầng chật kín người vây xem, có vài người là hàng xóm, còn lại không biết từ đâu đến. Hàng xóm cũ của anh, Tiêm Tiêm dường như đã xảy ra cãi vã với Viên Từ Lâm, lúc này mọi chuyện đã trở nên căng thẳng, mà Cố Thất Hải thì đang đứng ở một bên cùng Hà Diễm, vẻ mặt rất lo lắng, muốn ra tay ngăn cản, nhưng lại không tìm thấy cơ hội nào.

Mã Tu Hòa vội đi vượt qua đám người. Nhưng ngay sau đó, Tiêm Tiêm dường như phát điên lên, dùng hết sức cho Viên Từ Lâm một bạt tai, mạnh đến mức ngay cả mình cũng té sang một bên, Viên Từ Lâm bị đánh mạnh như vậy liền ngã xuống đất, không cẩn thận đụng vào bồn hoa, nháy mắt chậu hoa vỡ thành nhiều mảnh, bùn đất và máu dây đầy ra sàn nhà.

Cả tầng đang cãi nhau âm ỉ, bỗng nhiên im lặng.

Cố Thất Hải hoảng sợ, đỡ Viên Từ Lâm dậy, Viên Từ Lâm bị một cái tát của Tiêm Tiêm làm cả một bên má bị sưng lên, đầu tóc bù xù, khuôn mặt được trang điểm kĩ càng cũng trở nên lem luốc. Cố Thất Hải nhìn thấy bàn tay đầm máu của Viên Từ Lâm, liền khăn giấy trong túi ra lau cho cho cô ta, nhưng trong đám người chật chội đột nhiên có một bóng người lao ra, kéo Viên Từ Lâm khỏi lòng cô.

Mã Tu Hòa nhanh nhẹn dùng khăn băng bó vết thương cho Viên Từ Lâm, thuận tiện bế cô ta lên, về mặt nghiêm túc xoay người đi, lúc xoay người anh phức tạp nhìn Cố Thất Hải một cái, nhưng không nói gì, đi thẳng vào thang máy.

Sau khi Mã Tu Hòa mang Viên Từ Lâm bị thương đi, người vây xem ở tầng 11 cũng bắt đầu giải tán, Hà Diễm đỡ lấy Tiêm Tiêm cũng bị thương, ánh mắt vẫn nhìn theo Cố Thất Hải, cô có vẻ vẫn còn hốt hoảng, nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại tinh thần, đỡ Tiêm Tiêm về nhà mình.

Mặc dù vết thương Tiêm Tiêm không nghiêm trọng như Viên Từ Lâm, nhưng Cố Thất Hải vẫn cẩn thận xử lý vết thương cho cô. Nhìn thấy trời dần tối, Tiêm Tiêm lau khô nước mắt, tạm biệt Cố Thất Hải và Hà Diễm: “Em về nhà chăm sóc em trai trước, thật xin lỗi, để cho anh chị chê cười rồi.”

“Em đừng tự trách mình quá.” Cố Thất Hải mở miệng, mới phát hiện giọng nói mình có chút khàn khàn, “Nhất định sẽ có cách cầm đi vật của đi ấy về thôi mà.”

Tiêm Tiêm gật đầu, kiên quyết nói: “Em nhất định sẽ không bỏ cuộc.”

Tiêm Tiêm đi rồi, trong nhà lại trở nên yên tĩnh, đánh nhau với Viên Từ Lâm, tạo nên trận âm ỉ này là Tiêm Tiêm, nhưng Cố Thất Hải cảm thấy lương tâm của mình bị người nào đào đi mất rồi.

Hà Diễm nói: “Thì ra vị thiên kim trên báo kia lại là hàng xóm của em.”

“Cô ấy vừa chuyển tới hôm qua.”

Hà Diễm không muốn nhắc tới Mã Tu Hòa, vì anh không muốn khiến Cố Thất Hải càng trở nên đau lòng. Trong lúc hỗn loạn ấy, anh đứng ngay cạnh Cố Thất Hải, nên đại khái anh có thể hiểu được suy nghĩ của cô. Tuy Mã Tu Hòa đưa Viên Từ Lâm đi là không sai, nhưng chuyện tình cảm lại không thể nói rõ ra như vậy được, biết rõ đây là chuyện đúng, mọi người lại cố tình không tin, hiểu rõ người này sai nhưng mọi người lại một lòng một dạ đi theo.

Rõ ràng người Cố Thất Hải gặp trước là anh, nhưng trái tim cô lại hướng về Mã Tu Hòa.

Có lẽ nếu chấp nhận buông tay thì sẽ tốt hơn, nhưng đáng tiếc mọi người lại đều ích kỉ như nhau.

“Thất Hải, nếu không, em chuyển đi nơi khác đi.”

Cố Thất Hải quay đầu, kinh ngạc nhìn Hà Diễm.

Hà Diễm nói: “Anh không muốn nhìn thấy em khóc.”

“Em không khóc.” Cố Thất Hải biện minh, nói đến chữ cuối cùng, giọng cô có chút nghẹn ngào.

“Anh biết buông tha người trong lòng là chuyện vô cùng khó, vì ngay cả anh cũng không thể làm được. Nhưng người trong lòng em không ở đây, vậy thì anh sẽ cùng em, chậm rãi quên đi anh ta, chậm rãi vui vẻ, dù là bao nhiêu năm đi chăng nữa, cả đời này anh đều thuộc về em.”

Lời tỏ tình đột ngột này khiến Cố Thất Hải đỏ mặt, cô nhìn ra được Hà Diễm có tình cảm với mình, nhưng không nghĩ tới anh lại thâm tình như vậy.

Tim Cố Thất Hải đập liên hồi, cô nhìn vào mắt Hà Diễm, anh không giống Mã Tu Hòa, cho dù vào lúc nào đi nữa, anh vẫn không bước đến gần, sự thâm tình của anh cũng từng chút thấm vào trong không khí.

Hà Diễm đến gần Cố Thất Hải, vươn tay, nhẹ nhàng ôm lấy bờ vai cô, để cô yên tâm dựa vào lồng ngực của mình.

“Thực ra, anh cũng không định tỏ tình với em sớm thế này, nhưng nhân dịp em còn quay đầu lại nhìn anh, anh quyết định sẽ không đợi thêm nữa.” Anh nở nụ cười dịu dàng, “Thất Hải, anh thích em, anh cũng có thể làm chỗ dựa cho em.”

Gần mười hai giờ khuya, Cố Thất Hải nghe được tiếng động ở ngoài hành lang, nghe tiếng bước chân, cô cũng biết là Mã Tu Hòa đã trở về.

Tuy Mã Tu Hòa không nhìn thấy được cô, nhưng cô vẫn buông cọ vẽ xuống, nín thở. Nghe được tiếng anh đóng cửa lại.

Cho đến khi không còn thấy bất kỳ tiếng động gì của anh, cô thở một hơi, nhưng một giây sau, di động cô vang lên.

Người gọi chính là Mã Tu Hòa.

Cố Thất Hải lo lắng cảm điện thoại lên, chần chừ một lát mới nghe máy, giọng của Mã Tu Hòa có chút mệt mỏi, “Vẫn chưa ngủ sao?”

“Sao anh biết?”

“Con cú mèo này, ngày nào cũng kiên trì vẽ từ tối đến rạng sáng, mưa gió cũng không chịu thay đổi.” Mã Tu Hòa tựa hồ như đang rót nước, chậm rãi uống vài hớp, di động vẫn luôn đặt bên tai, Cố Thất Hải thậm chí có thể nghe thấy tiếng anh uống nước.

Cô Thất Hải nhớ lại kết cấu nhà của Mã Tu Hòa, dò lần một hồi cũng chỉ cách anh một bức tường, Cô dựa vào tường, nói: “Viên tiểu thư thế nào rồi?”

“Anh đã mang cô ta đến bệnh viện, vết thương không có gì đáng ngại, chỉ có khuôn mặt sưng lên, vài ngày sau sẽ khỏi, anh đã chở cô ta về lại biệt thự nghỉ ngơi rồi.”

“Cô ấy sẽ truy cứu Tiêm Tiêm sao?”

“Anh nghĩ sẽ không đâu.” Mã Tu Hòa muốn nhắc đến lúc ở bệnh viện, anh phải mất bao nhiêu công sức, mới thuyết phục được Viên Từ Lâm bỏ qua chuyện của Tiêm Tiêm.

“Tiêm Tiêm cũng không cố ý, mặc dù chuyện này là do cô bé sai.”

“Sự cố phát sinh lần này tương đối nghiêm trọng, em nói với Tiêm Tiêm, di vật của mẹ cô ấy, anh sẽ cố gắng nghĩ cách lấy về.”

“Lại làm phiền anh rồi.”

“Tại sao em muốn giải thích?”

Cô Thất Hải trầm mặc.

Mã Tu Hòa nhẹ nhàng ho một tiếng, giọng nói vô cùng nghiêm túc: “Có chuyện, anh muốn nói với em một chút.”

“Chuyện gì?”

“Tuy em với Viên Từ Lâm mới quen biết nhau vài ngày, nhưng trải qua hai ngày ở chung, anh nghĩ em không hợp với tính cách Viên Từ Lâm, cô ta là người rất dễ phát sinh va chạm, nếu có thể, anh hy vọng em có thể cố gắng đừng tiếp xúc với cô ta.”

Cô Thất Hải giật mình, “Nhưng, bây giờ cô ấy tới đây, rất khó có thể tránh mặt nhau...” Nói tới đây, Cô Thất Hải búng tỉnh, nơi lồng ngực, một trận đau âm ỉ nổi lên.

Anh cũng muốn cô đi sao?

Thực ra, Mã Tu Hòa cũng không muốn như vậy, so với việc Cô Thất Hải rời đi, anh đang suy nghĩ làm thế nào để có thể khiến Viên Từ Lâm rời khỏi đây. Hôm nay, Viên Từ Lâm cùng Tiêm Tiêm phát sinh tranh chấp lớn như vậy, mà người vây xem ngoại trừ người trong tiểu khu còn có người bên ngoài, thậm chí còn có người chưa từng thấy bao giờ, dựa theo những vụ án từ trước đến nay của người hâm mộ, dường như hẳn ta luôn quan sát Viên Từ Lâm ở mọi nơi. Mã Tu Hòa không thể bảo đảm, việc Viên Từ Lâm hôm nay có truyền đi hay không, hay người hâm mộ có vây vào xem không, nên sau khi mang Viên Từ Lâm đến bệnh viện, anh lập tức cho Phó Cảnh Diệu sai người bảo vệ Tiêm Tiêm, hy vọng có thể phòng ngừa vụ án nảy sinh trên người cô bé.

Vừa nghĩ tới nhất thời anh do dự sẽ sợ ý để những người vô tội khác lâm vào nguy hiểm, lòng ngực anh có chút tự trách.

Nhưng Mã Tu Hòa không nói, Cố Thất Hải cũng có thể cảm nhận được tâm trạng của anh. Cô bụm mặt, cố gắng che giấu tâm tình của mình.

Một lát sau, Mã Tu Hòa nghe thấy cô trả lời.

“Em sẽ suy nghĩ.”

Giọng nói của cô vô cùng nhẹ nhàng, giống như đang tự nhủ với mình.

Chương 27

Chuyện Cố Thất Hải không giỏi có rất nhiều, còn về phần những chuyện cô giỏi thì... cô giỏi nhất là trốn tránh.

Buổi tối hôm ấy Cố Thất Hải có nói qua với Mã Tu Hòa dự định của cô về một hội thi toàn quốc, không biết có phải vì câu nói đó, hay vì Mã Tu Hòa thật sự quan tâm, một thời gian rất lâu sau cô vẫn không gặp lại Mã Tu Hòa.

Trong khoảng thời gian không gặp anh, trừ thời gian ngủ, dường như lúc nào Cố Thất Hải cũng nhốt mình trong nhà, chìm đắm trong việc vẽ tranh, có tiết dạy học thì lên lớp, không có tiết dạy học thì liền ngồi vẽ tranh, vẽ tranh mệt rồi thì sẽ ngồi sửa sang lại. So với chuyện ở nhà nghĩ ngợi, Cố Thất Hải thấy khi chìm đắm trong thế giới riêng để vẽ tranh, ít nhất cô còn có thể bình tĩnh, thoải mái là chính mình.

Cố Thất Hải ngây người trong phòng học trống một lúc lâu, cuối cùng cũng hoàn thành xong bức tranh mà cô cảm thấy ưng ý nhất. Cô thở phào một hơi, đang ngồi duỗi thắt lưng, lại nhìn thấy ông lão chủ phòng tranh đi vào.

Ông lão vuốt vuốt cằm, có chút đắm chiêu nhìn tỉ mỉ bức tranh. Cố Thất Hải có chút xấu hổ, liền cúi đầu xuống thu dọn các lọ thuốc màu và cọ vẽ, cô nghe thấy ông lên tiếng. “Đẹp, quả thật rất đẹp. May là lúc trước ông không nhìn nhầm, Cố tiểu thư, cháu quả nhiên là một người có thiên phú.”

“Ông quá khen.”

“Nhưng mà... Gần đây cháu đang có chuyện phiền lòng phải không?”

Cố Thất Hải kinh ngạc ngẩng đầu lên.

Ông lão mỉm cười, chỉ vào bức tranh của cô, “Là tranh của cháu nói cho ông biết. Bức tranh này của cháu, chủ đề là phía sau của một cô gái đi trong mưa tuyết, cô gái này mặc một bộ áo liền váy, đi giày cao gót, bước đi ở ngã tư đường buồn bán rất náo nhiệt, cạnh đó là dòng xe cộ tấp nập, ánh sáng lấp lánh, cách dùng màu sắc trong bức tranh cũng rất phong phú, táo bạo. Nhưng chỉ duy nhất chiếc dù đang được cô gái mở ra lại chỉ mang một màu đen đơn điệu, bóng lưng của cô ấy cũng vô tình tạo ra sự cô đơn, lạnh lẽo. Cố tiểu thư, ông già này

xin mạo muội đoán thử, chiếc ô đen đang được cầm kia, chính là tiếng nói của lòng cháu phải không?”

Cô Thất Hải do dự không đáp, ông lão cũng để ý đến nên không truy hỏi thêm, ông chậm rãi nói: “Bức tranh của cháu hấp dẫn ông, thực ra là vì cháu đã hoàn toàn tập trung vào nó, dù cho có bị tình cảm mát mát chi phối, nhưng bức tranh của cháu, mỗi một nét vẽ vẫn mang theo sự hi vọng. Ở phần khung cảnh, dù rằng có rất nhiều màu sắc khác nhau, nhưng màu xuất hiện nhiều nhất, lại ở vị trí dễ nhìn nhất, lại là màu vàng. Màu vàng biểu thị cho hi vọng, Cố tiểu thư, trong cuộc sống của cháu, nhất định là có một người nào đó, hoặc một điều gì đó cho cháu dũng khí, và hi vọng.”

Nghe ông lão giảng giải một lúc, Cố Thất Hải mới bắt đầu nghĩ kỹ lại. Khi kinh nghiệm đã phong phú, cô không còn quá tập trung như trước kia nữa, mỗi một nét vẽ dường như tự nhiên mà có.

Chính bản thân cô đã từng nói, bức tranh là nơi có thể phản ánh rõ ràng nhất cảm xúc của mỗi người. Hóa ra đáp án mà cô vẫn luôn tìm kiếm lại đã sớm nằm trong mỗi nét vẽ của cô.

Cố Thất Hải hỏi: “Tiên sinh, vì sao ông lại hiểu về nội tâm của người khác như vậy?”

Ông lão chống gậy, một tay vuốt bộ râu hoa râm của mình, nở nụ cười hiền từ: “Nói ra không sợ cháu chê cười, mặc dù ông mở ra phòng tranh này, nhưng thật ra, ông lại vẽ tranh rất dở, hiện tại đã lớn tuổi, cầm cây bút vẽ cũng không nổi. Trước kia ông đã từng vì vẽ một bức tranh mà chịu rất nhiều cực khổ. Nhưng ông vẫn thích loại hình nghệ thuật này, qua mỗi bức tranh, dường như ông có thể đến được một thế giới mới mà mình chưa từng được biết đến. Cố tiểu thư, cháu có nhận ra không? Thế giới này tuy rất lớn, nhưng lại chỉ có một, những gì mà mắt chúng ta có thể nhìn thấy, chính là cả thế giới. Cho nên ông nghĩ, trước hết nên trân trọng thật tốt những gì đang có, ông hi vọng cháu cũng sẽ vậy.”

Theo yêu cầu của ông lão, Cố Thất Hải treo bức tranh mới này lên hành lang. Cô đang bận rộn, thì một đồng nghiệp ở phòng tranh gọi cô: “Thất Hải, có người đến tìm em này.”

Cố Thất Hải treo xong tranh, đang muốn nhảy xuống khỏi thang, thì lại thấy một bàn tay vươn ra từ phía sau đỡ cô.

Cố Thất Hải có chút ngạc nhiên, “Hà Diễm? Sao anh lại tới đây?”

“Anh vừa có chút việc đi qua đây, nên muốn ghé qua gặp em.” Hà Diễm duỗi bàn tay ra, “Nắm tay anh, anh đỡ em xuống.”

Cố Thất Hải đặt tay lên, anh đột nhiên nắm chặt lấy, nhìn qua, bàn tay Hà Diễm so với những nam sinh bình thường khác có vẻ gầy yếu hơn một chút, có điều vẫn rất dễ dàng nắm trọn lấy bàn tay cô.

Trong kí ức thanh xuân vô vị của Cố Thất Hải, cô đã từng nắm tay ba người đàn ông: cha, Mã Tu Hòa, Hà Diễm. Tên của ba người này, không ngừng quanh quẩn trong lòng cô. Một người vĩnh viễn không thể quên, một người khiến cho cô buồn vui lẫn lộn. Một người... lúc này đang nắm tay cô.

Cô xuống khỏi thang xong, Hà Diễm cũng không buông tay cô ra ngay, cô nhìn chằm chằm anh một lúc lâu thì anh mới cười cười buông ra.

“Anh còn nghĩ chỉ cần da mặt dày một chút thì vẫn có thể nắm tay em tiếp.”

Cố Thất Hải dẫn Hà Diễm tới phòng trà, Hà Diễm đi theo cô, không chút do dự mở miệng: “Thất Hải, thật ra anh đến đây để nghe câu trả lời của em.”

Cố Thất Hải im lặng, hít vào một hơi thật sâu.

Cô nói: “Em đã suy nghĩ rất kĩ rồi, Hà Diễm, cảm ơn ý tốt của anh, nhưng em không muốn chuyển nhà.”

Hà Diễm rút cuộc không thể thoái mái được nữa, anh cố chấp, nhưng vẫn bình tĩnh hỏi tiếp: “Mã Tu Hòa tốt đến vậy sao?”

Cố Thất Hải cũng không biết nên gạt đầu hay lắc đầu, cô nghĩ một chút, rồi trả lời thật lòng. “Anh ấy không phải là quá tốt, nhưng đó là người mà em thích.”

“Cho dù... Anh ta không thích em? Nếu về sau anh ta có người yêu, em vẫn tiếp tục đứng bên cạnh anh ta, tự rước lấy bực mình?”

Cố Thất Hải sao lại không rõ với tướng mạo, tuổi tác, sự lịch lãm của Mã Tu Hòa, cuối cùng cũng sẽ có một người lý tưởng để bầu bạn, cùng xây dựng gia đình, sinh con đẻ cái. Mà cô và Mã Tu Hòa mới làm bạn với nhau vài tháng nay, sống chỉ cách nhau một bức tường, nhưng bọn họ lại tạo ra một khoảng cách thích hợp giữa hai người. Bọn họ đã từng cứu nhau, đang có thiện cảm với nhau, trước mắt bọn họ mới chỉ có thể thấy mặt tốt của đối phương. Cả đời, Cố Thất Hải còn chưa từng nghĩ xa đến vậy, mà giờ khắc này cô lại hiểu được đáp án.

Cố Thất Hải nhẹ giọng nói: “Tới lúc nào đó, em sẽ rời đi. Nhưng lúc này, mỗi giây, mỗi phút, em chỉ muốn dùng ánh mắt của mình để nhìn theo anh ấy.”

Thế giới tuy rằng rất lớn, nhưng lại chỉ có một, những gì mà mắt chúng ta nhìn thấy chính là cả thế giới.

Rõ ràng vẫn còn chưa đi đến điểm cuối cùng, sao cô có thể dễ dàng buông tay như vậy?

Cô kiên quyết như vậy, cho dù từng bị dao động bởi sự thâm tình của Hà Diễm, nhưng lòng của cô vẫn luôn hướng về Mã Tu Hòa.

Hà Diễm hiểu được điểm này, có chút đau lòng, nhưng vẫn đến cạnh cô, lúc này ánh mắt cô không hề né tránh anh.

“Chỉ cần em muốn, em vẫn luôn có thể quay đầu nhìn anh.” Anh nói.

Cô Thất Hải lắc đầu, “Cảm ơn anh đã nói thích em, khoảnh khắc ấy em thật sự rất vui.”

Hà Diễm rời đi.

Cô Thất Hải một mình đứng ở phòng trà, cổ họng có chút khát, cô rót cho mình một chén nước, uống một hơi cạn sạch, nhưng nỗi đau trong lòng kia vẫn không hề giảm đi chút nào.

Đồng nghiệp ở phòng vẽ tranh cũng bước vào phòng trà, thấy Cô Thất Hải đang đứng ngẩn ngơ, ngạc nhiên hỏi: “Sao vẫn còn ở đây? Không phải là đã nói có người tìm em sao?”

Cô Thất Hải không hiểu, “Câu nam sinh vừa rời chẳng phải đã rời đi rồi sao?”

“Nói gì thế, đến tìm em là một cô gái, ăn mặc rất đẹp. Tôi định đưa cô ấy đến phòng trà đợi em, nhưng vừa rời phòng trà có người, nên tôi đưa cô ấy sang phòng bên cạnh.” Người đồng nghiệp kia nói xong, liền ngó qua phòng bên cạnh, “Nhìn xem, người ta vẫn còn ở đây chờ em đấy.”

Cô Thất Hải cũng đi qua bên đó, một bóng người xinh đẹp đang ngồi trên ghế, đôi chân thon dài vắt chéo nhau, dường như chứng minh rằng cô ấy đã đợi rất lâu rồi.

Trước ánh mắt mang theo nét cười của Viên Từ Lâm, lòng Cô Thất Hải khẽ lộ bộ một tiếng.

Vì phòng vẽ tranh vẫn còn đang trong giai đoạn sửa lại bố cục, hơn nữa ở nơi này vẫn khá yên tĩnh, nên cũng không cần để ý đến chuyện tiếng động ở phòng này làm ảnh hưởng đến phòng bên cạnh, nên trước khi xác định được bố cục rõ ràng, giữa hai phòng học cũng chỉ có một tấm bình phong để ngăn cách.

Từ nụ cười thích thú của Viên Từ Lâm, Cố Thất Hải liền hiểu ra, đoạn đối thoại với Hà Diễm khi nãy đã không còn là bí mật riêng của hai người nữa rồi.

Viên Từ Lâm nói: “Tôi nghe nói cô làm việc ở đây, nhân tiện muốn ghé qua nhìn một chút, không ngờ... Lại nghe được một đoạn hội thoại rất thú vị.”

Cố Thất Hải bình tĩnh nhìn cô ta: “Vết thương của cô sao rồi?”

Viên Từ Lâm vươn tay ra, tuy rằng đã tháo băng, nhưng miệng vết thương trong lòng bàn tay vẫn có thể nhìn rõ. Để cho Cố Thất Hải nhìn rõ xong, cô ta thu tay lại, hôn vào lòng bàn tay mình một cái.

“Cố Thất Hải, tôi là một người thù rất dai.” Viên Từ Lâm chỉ vào bên má phải của mình, Cố Thất Hải lúc này mới để ý, lớp phấn trang điểm của cô ta hôm nay dường như dày hơn lúc trước rất nhiều, “Cái tát kia, vết thương trên tay tôi, còn cả chỗ tóc bị đứt của tôi nữa, tôi đều có thể nghe lời Mã Tu Hòa mà

không truy cứu đến. Nhưng mà, tôi nghĩ, sẽ luôn luôn có người thay tôi đòi lại công bằng.”

“Cô có ý gì?”

Viên Từ Lâm không đáp lại, ngược lại lại nhắc đến một đề tài khác, “Vừa rồi tôi ngồi ở đây, nghe được cô nói với nam sinh kia rằng cô sẽ không buông tha Mã Tu Hòa.”

Cố Thất Hải thân nhiên đáp: “Đó là chuyện của tôi.”

“Xem ra lúc trước là tôi nghĩ sai rồi, tôi còn nghĩ cô là một cô bé thông minh, biết khó mà lui chứ.” Viên Từ Lâm ra vẻ thất vọng nói. “Ngày đó cô cũng thấy đấy. Ở thời điểm máu chót, người Mã Tu Hòa để ý đến nhất chính là tôi.”

“Tất nhiên là anh ấy sẽ để ý đến cô.” Cố Thất Hải không đồng tình. “Bây giờ người ủy thác anh ấy là cô, mà người bị thương cũng là cô.”

Viên Từ Lâm mắt hứnง nheo mắt lại, “Chuyện gì có thể khiến cô tự tin như vậy? Cô dùng não của cô mà nghĩ xem, bản về vẻ ngoài, thân phận, địa vị, tôi thừa sức để xứng với Mã Tu Hòa, anh ấy là người thông minh, đương nhiên sẽ chọn thứ có lợi cho mình. Mà cô, cô có gì để đấu với tôi nào?”

Viên Từ Lâm bước đến trước mặt Cố Thất Hải, khoảng cách giữa hai người rất gần, mà Viên Từ Lâm lại đi giày cao gót, hồng hách nói với Cố Thất Hải: “Tôi sẽ chứng minh cho cô thấy, trên thế giới này, chỉ có tôi mới là người xứng với Mã Tu Hòa nhất.”

Chương 28

Cố Thất Hải không có cách nào bỏ qua những lời nói của Viên Từ Lâm.

Không phải là mấy lời khiêu khích của cô ta, mà là câu “Sẽ luôn luôn có người thay tôi đòi lại công bằng.”

Viên Từ Lâm nói rất chắc chắn, giống như sắp có chuyện mà cô không bao giờ ngờ tới sắp diễn ra vậy.

Cố Thất Hải nhớ lại tin tức trên báo về Viên Từ Lâm ngày đó Hà Diễm đưa cho cô xem, lúc ấy, lực chú ý của cô khi ấy toàn bộ đều đặt lên ảnh chụp của Mã Tu Hòa và Viên Từ Lâm, về phần nội dung bản tin thậm chí cô còn không nhìn qua. Hơn nữa mấy hôm trước máy tính của cô đã được đem đi sửa, cô lại càng không lên mạng xem tin tức.

Cố Thất Hải vội vàng lấy di động ra, lên mạng tìm tên Viên Từ Lâm, mà trời lại giống như muốn đối nghịch với cô, hôm nay tốc độ mạng di động lại cực kì chậm, cô nhìn chằm chằm không chớp mắt vào màn hình, tốc độ mạng vẫn chạy rì rì như cũ.

Đột nhiên chuông điện thoại vang lên, là điện thoại của Tiêm Tiêm.

Tiêm Tiêm vừa thấy cô nghe máy liền nói: “Chị Thất Hải, em đã hạ quyết tâm rồi, em muốn đến biệt thự của Viên gia, bây giờ em sẽ tự mình đến tìm Viên Từ Lâm, nói lý với cô ta.”

Cô Thất Hải cố gắng khuyên nhủ Tiêm Tiêm: “Mã Tu Hòa đã nói với chị, anh ấy sẽ giúp em lấy lại di vật của mẹ em về, em đừng làm chuyện bốc đồng.”

“Không, chị Thất Hải, em không chỉ muốn cầm di vật của mẹ em về.” Đường như nhớ lại chuyện không vui, giọng Tiêm Tiêm có chút mất bình tĩnh, “Hôm ấy, Viên Từ Lâm nói cha em là “tên nghiện thuốc phiện”, mấy chữ này giống như một con dao cắm vào tim em vậy, đến tận bây giờ cũng không có cách nào để rút nó ra. Đúng vậy, cha em đã hút thuốc phiện, vì chuyện này mà em đã nhà tan cửa nát, cả em và em trai cũng đều bị mọi người khinh bỉ. Nhưng những người đó đã bao giờ nhìn thấy cha em ở trại cai nghiện bao giờ chưa? Lần trước em đến thăm ông ấy, đúng lúc ông lên cơn nghiện. Đáng vẻ liều mạng chịu đựng đến cắn nát cả hai môi của ông ấy cực kì khổ sở. Những nhân viên ở đó có nói cho em biết, cha em đã thực sự hối cải, để có thể trở lại làm người lương thiện, ông ấy đã thực sự cố gắng, giờ đã trở thành tấm gương cho cả nơi đó ngưỡng mộ. Nhưng vì sao tất cả mọi người lại chỉ nhớ đến lỗi lầm của cha em? Chị Thất Hải, cứ coi như em là một đứa tùy hứng đi sờ sùng trâu đi. Chuyện này em không thể nhịn nổi được. Viên Từ Lâm là thiên kim tiểu thư thì sao? Vì gia đình của em, em nhất định phải đi.”

“Tiêm Tiêm, trước mắt em đừng qua đó, chúng ta nói chuyện lại một chút được không?”

“Chị đừng khuyên ngăn em, em gọi cho chị, vì chị là người em tin tưởng nhất sau người nhà của em. Em không cần chị phải ủng hộ, nhưng em không muốn lừa gạt chị điều gì.” Tiêm Tiêm hít hít mũi, nhẹ giọng nói: “Xin lỗi chị Thất Hải.”

Điện thoại bị cúp.

Cô cố gắng gọi lại cho Tiêm Tiêm, nhưng số điện thoại của cô bé vẫn luôn ở trạng thái máy bận.

Cô Thất Hải đang vội muốn chết, đúng lúc này màn hình di động lại hiện lên tin tức mà cô đang đợi. Kết quả đầu tiên tìm thấy được là dòng chữ vô cùng nổi bật “Vụ án người hâm mộ liên tục ra tay giết người.”

Cô Thất Hải nhấn vào xem, đọc được ba vụ án về việc người hâm mộ tiếp cận và sát hại các nạn nhân, cô càng xem càng thấy sợ hãi. Còn chưa đọc hết bài báo, cô không chịu được lại gọi điện cho Tiêm Tiêm, nhưng điện thoại Tiêm Tiêm đã tắt.

Cô Thất Hải nghĩ đến việc Tiêm Tiêm có thể vì chuyện này mà gặp nguy hiểm, hộc mắt liền đỏ lên. Cô cố gắng hết sức để làm cho bản thân bình tĩnh trở lại, lúc này nếu nhớ kỹ lại, vẫn có thể phát hiện ra một ít manh mối hữu dụng.

Tiêm Tiêm ngay từ đầu đã nói, cô ấy sẽ đến tìm Viên Từ Lâm để nói lý lẽ, cô ấy đã đang đến biệt thự của Viên gia rồi, hay nói cách khác thì cô ấy đang trên đường đến biệt thự Viên gia.

Vậy thì Tiêm Tiêm đến đó bằng cách nào? Đầu tiên, Tiêm Tiêm không có phương tiện giao thông, mà khi nói chuyện điện thoại, xung quanh Tiêm Tiêm rất yên lặng, như vậy chắc chắn không phải là ở xe buýt luôn ồn ào rồi... Đúng rồi, khi Tiêm Tiêm nức nở, Cố Thất Hải còn loáng thoáng nghe được giọng nữ rất máy móc.

Hệ thống dẫn đường!

Vừa sử dụng hệ thống dẫn đường, lại là phương tiện rất yên tĩnh, rất có thể đó chính là xe taxi!

Đáp án Cố Thất Hải càng lúc càng rõ ràng, cô nhắm mắt, cố gắng nhớ lại địa điểm hệ thống kia nói...

“Phố Liên Ngọc.”

Ba chữ này đột nhiên hiện ra trong đầu Cố Thất Hải, khi có được đáp án, Cố Thất Hải còn có chút bất ngờ.

Phố Liên Ngọc là khu phố biệt thự giàu nhất thành phố, rất nhiều danh nhân nổi tiếng đều có biệt thự ở đó.

Lấy thân phận và địa vị của Viên gia, ở nơi đó là hoàn toàn phù hợp.

Cố Thất Hải không chậm trễ, đứng dậy đi tìm tung tích của Tiêm Tiêm.

Phố Liên Ngọc ở hướng Bắc của thành phố Hương, đường đến tương đối xa, vì những người ra vào nơi này toàn là những kẻ có tiền, có địa vị nên dọc đường đi có rất ít xe cộ, khung cảnh hoang vắng. Khi Cố Thất Hải đến được phố Liên Ngọc thì đã là một giờ sau.

Trong lúc đi, Cố Thất Hải đã từng nghĩ đến chuyện báo cảnh sát, nhưng trước mắt lại không có bằng chứng nào chứng minh Tiêm Tiêm đang gặp nguy hiểm, nên chuyện này cuối cùng cô vẫn gạt sang một bên.

Vì thời gian giao ca của tài xế taxi sắp đến, hơn nữa lại không thể đi tiếp được nữa, nên tài xế liền đưa Cố Thất Hải đến công vào phố Liên Ngọc liền rời đi. Nhìn thấy sườn núi cao, dài dường như đến vô tận, lại nhìn sắc trời đang tối dần, Cố Thất Hải nghĩ đến Tiêm Tiêm, rồi khẽ cắn môi tiếp tục tiến về phía trước.

Cô Thất Hải vừa đi, vừa gọi tên Tiêm Tiêm, nhưng đáp lại cô chỉ là tiếng xào xạc của lá cây, tiếng quạ kêu.

Trước khi đến phố Ngọc Liên này, Cô Thất Hải không hề chuẩn bị thứ gì để mang theo, một buổi leo lên sườn núi lớn như vậy, rất nhanh chóng đã tiêu hao hết thể lực của cô. Mặc dù giờ đang là mùa đông, nhưng người cô vẫn ướt đầm mồ hôi, cô cảm thấy miệng khô rát, bụng lại đói, thậm chí ý thức còn có chút mơ hồ. Nhưng cô lại không hề lùi bước, trước khi xác định được Tiêm Tiêm có gặp nguy hiểm hay không, cô không dám chậm trễ dù chỉ là một giây.

“Tiêm Tiêm...”

Cô Thất Hải gọi lớn, cổ họng cô khô rát dường như sắp bốc cháy. Cô đi về phía trước vài bước, đột nhiên nhìn thấy trong bụi cỏ dường như có gì đó bất thường.

Cô bước nhanh về phía đó. Trong bụi cỏ có một chiếc giày lộ ra ngoài. Cô nhận ra đó là giày mà Tiêm Tiêm hay đi. Cô gạt cỏ ra, quả nhiên là Tiêm Tiêm đang nằm trong đó, hai mắt nhắm lại không nhúc nhích.

Cô Thất Hải ngồi xổm xuống, vỗ vỗ vào mặt Tiêm Tiêm, gọi cô bé vài tiếng. Tiêm Tiêm tuy còn thở, nhưng vẫn còn bất tỉnh.

Cô Thất Hải run rẩy lấy điện thoại di động ra, nhưng tay cô lại cứng lại, mất một lúc mới có thể gọi điện thoại cho cảnh sát, đang định nói chuyện, một dòng điện mạnh đột nhiên đánh vào lưng cô, chỉ trong nháy mắt, cô liền mất đi ý thức.

Sau chuyện ồn ào của Viên Từ Lâm và Tiêm Tiêm, Mã Tu Hòa vẫn luôn tranh thủ làm việc từng giây từng phút một để có thể thu hẹp được phạm vi nghi phạm.

Theo bản phân tích các chứng cứ, người hâm mộ là một người đàn ông cao mét tám, dáng người vạm vỡ, tính cách khá mạnh dạn, tâm tư kín đáo, nghề tự do (vì có rất nhiều thời gian để bám theo Viên Từ Lâm).

Những người trong thành phố phù hợp với các điều kiện trên, nói nhiều cũng không nhiều, ít cũng không ít, Mã Tu Hòa lọc ra từng người, từng người một, nhưng vẫn không thể giải quyết được vấn đề gì.

Qua mấy ngày liên tục điều tra với cường độ cao, ngay cả Phó Cảnh Diệu cũng không chịu được, dùng thân phận đồng nghiệp kiêm bạn tốt của mình, khuyên Mã Tu Hòa trở về nghỉ ngơi một tối. Mã Tu Hòa cũng rất rõ ràng về tình trạng của cơ thể mình, anh làm việc nhanh như vậy, ngoài chuyện phá án, còn là vì một người khác nữa.

Khi Mã Tu Hòa trở lại nhà trọ, trời cũng đã gần sáng, trước khi mở cửa, dù biết bản thân chuyện gì cũng sẽ không thấy, nhưng anh vẫn theo bản năng nhìn về cửa nhà hàng xóm.

Muốn gặp mặt một người luôn né tránh mình, thì ra khó đến như vậy.

Mã Tu Hòa thở dài một hơi, vừa muốn bước vào nhà, đột nhiên nhận ra có điều gì đó khác thường.

Anh lại đi ngược đến trước cửa nhà Cố Thất Hải, ngồi xôm xuống, dưới khe cửa nhà Cố Thất Hải không có bất kì tia sáng nào.

Cố Thất Hải chuyển đến đây đã được nửa năm, hơn nữa trước kia anh cũng đã vào nhà cô mấy lần, anh biết đại khái cô có chút sợ bóng tối, dù là mới chạng vạng cô cũng sẽ bật hết đèn trong nhà, dù là đi ngủ cũng không tắt. Tối hôm nay đột nhiên lại không bật đèn? Nói cách khác, cô ấy hiện tại đang không ở nhà? Đã trễ thế này, cô không ở nhà mà lại đi đâu?

Lấy hiểu biết của Mã Tu Hòa đối với Cố Thất Hải mà nói, quy luật sinh hoạt và nghỉ ngơi của cô rất đơn giản, bình thường sẽ không bao giờ ngủ qua đêm bên ngoài, bạn bè ở thành phố Hương của cô dường như cũng không nhiều, rốt cuộc là có chuyện gì khiến cô không trở về nhà được?

Mã Tu Hòa không ngừng gọi điện cho Cố Thất Hải, nhưng điện thoại của cô vẫn luôn không có tín hiệu.

Mã Tu Hòa lấy chìa khóa nhà của Cố Thất Hải ra, mở cửa. Đại não của anh rất nhanh nghĩ ra vài tình huống khác nhau, nếu Cố Thất Hải đang ở nhà, dù bị cô đánh, mắng, hay ghét bỏ cũng không sao chỉ cần cô bình yên là đủ rồi. Mà điều anh không mong muốn nhất chính là... Cô thật sự không có nhà...

Giờ phút này, Mã Tu Hòa mới thật sự cảm nhận được, điều đáng sợ hơn cả việc đối mặt với những tên tội phạm hung ác nhất, chính là người quan trọng nhất của anh gặp nguy hiểm, mà anh lại hoàn toàn không biết gì cả, thậm chí còn không thể ở gần để giúp đỡ cô.

“Cố Thất Hải.”

Mã Tu Hòa gọi to một tiếng, đồng thời bật đèn lên, căn nhà trong chốc lát liền sáng bừng lên, nhưng đáp lại anh cũng chỉ là âm thanh tĩnh lặng tuyệt vọng.

Vừa lúc đó, chuông di động của anh vang lên. Người gọi đến không phải là Cố Thất Hải mà anh vẫn mong chờ, mà là Phó Cảnh Diệu.

Mã Tu Hòa hiểu rõ, vào lúc này mà Phó Cảnh Diệu còn gọi cho anh, một là vì án kiện có tiến triển, hai là...

Anh chưa từng khẩn trương nhận điện thoại như lúc này.

“Tu Hòa, đồng nghiệp trước kia tôi phái đi bảo vệ Tiêm Tiêm mới báo cáo lại, Tiêm Tiêm... Mất tích rồi.”

Chương 29

Bằng Mọi Giá

Chưa đến sáu giờ sáng, Hà Diễm vẫn còn đang trong mộng đẹp thì đã bị cha Hà đang chuẩn bị ra ngoài tập dưỡng sinh gọi dậy.

“A Diễm, ngoài cửa có một người đàn ông tìm con, họ Mã, con có quen không?”

Hà Diễm nhíu mắt, trở mình. “Ai?”

“Hình như tên là... Mã Tu Hòa.”

Hà Diễm ngẩn người nhìn cha Hà, sau đó bật mạnh dậy. “Cha, cha nói thật sao?”

“Lừa con làm gì? Cha còn đang bận đi tập dưỡng sinh nữa. Người đàn ông họ Mã kia hình như đến tìm con có việc gấp lắm, cha thấy giờ mới là sáng mùa đông mà khi anh ta chạy đến, đầu còn đầy mồ hôi...”

Hai phút sau, Hà Diễm nhanh chóng thay lại bộ quần áo tử tế đi ra, thấy Mã Tu Hòa đang đứng ở ngoài cửa, sắc mặt có vẻ tệ.

Mã Tu Hòa vừa mở miệng liền hỏi: “Cậu có biết Cố Thất Hải đang ở đâu không?”

Hà Diễm nghe xong, liền có cảm giác không đúng: “Cô ấy đã xảy ra chuyện gì sao?”

“Cả đêm qua cô ấy không về nhà, điện thoại cũng không liên lạc được.”

“Sao có thể?” Hà Diễm dường như nghe thấy trong lòng mình có tiếng lộp bộp.

“Cô ấy không giống loại người tùy hứng, hay là cô ấy đến thăm họ hàng hay bạn bè thân thiết nào đây?”

“Cô ấy ở thành phố Hương không có bạn bè nào thân thiết, người ở khu trọ nói lúc chạng vạng hôm qua có thấy cô ấy vội vã rời nhà đi. Tôi cũng đã thử đến phòng tranh hỏi qua, đồng nghiệp ở phòng vẽ của cô ấy nói hôm qua cô ấy nghỉ làm, nên cũng không rõ tình hình của cô ấy ra sao, người quen của cô ấy, người có thể tìm được tôi cũng đều tìm rồi, sớm như vậy mà đã đến tìm cậu, cũng là muốn xem cậu có manh mối gì về chỗ ở của cô ấy hay không?”

“Xin lỗi, tôi cũng không biết gì.”

Mã Tu Hòa nghe vậy có chút chán nản, lúc này điện thoại của anh vang lên, là Phó Cảnh Diệu gọi đến, sau khi phỏng đoán Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm cùng nhau mất tích, anh đã gọi ngay cho Phó Cảnh Diệu, bảo Phó Cảnh Diệu điều tra việc Cố Thất Hải mất tích từ các phương diện khác.

“Tu Hòa, tôi đã điều tra thông tin ghi chép các cuộc gọi điện thoại của Cố Thất Hải, chạng vạng hôm qua, Cố Thất Hải đã gọi cho Tiêm Tiêm nhiều lần nhưng không có ai nghe máy, mà cuộc gọi có người nghe cuối cùng của cô ấy là vào đêm, gọi đến đồn cảnh sát.” Phó Cảnh Diệu nói nhanh. “Tôi hỏi qua đồng nghiệp trực điện thoại, đại khái tầm lúc bảy giờ tối qua, bọn họ đúng là đã nghe điện thoại báo nguy của Cố Thất Hải, nhưng sau khi nghe máy, thì đầu bên kia lại không nói gì, cho nên lúc ấy bọn họ chỉ coi đó là cuộc gọi quấy rầy mà thôi. Tu Hòa, chuyện đến nước này, tôi cũng không có cách nào khác mà đưa ra phỏng đoán xấu nhất, Cố Thất Hải đêm qua có lẽ đã gặp chuyện gì đó, đang muốn báo công án để được giúp đỡ thì ngoài ý muốn bị ngăn lại...”

Hà Diễm đứng trước mặt Mã Tu Hòa, tuy anh không nghe được nội dung cuộc gọi của Phó Cảnh Diệu, nhưng anh vẫn luôn để ý đến sắc mặt càng lúc càng xấu đi của Mã Tu Hòa.

Hà Diễm hỏi: “Sao rồi? Là tin về nơi Cố Thất Hải đã ở lại sao?”

Mã Tu Hòa lắc đầu nói: “Bạn ở cục cảnh sát nói cho tôi biết, đêm qua Cố Thất Hải từng gọi đến cục cảnh sát, nhưng sau khi bắt máy, đầu bên kia lại im lặng.”

“Báo nguy? Chẳng lẽ lúc ấy cô ấy gặp nguy hiểm?”

Kinh nghiệm cho Mã Tu Hòa biết, Hà Diễm đã đoán đúng, nhưng câu trả lời ấy, lúc này lại trở nên cực kì khó khăn.

Hà Diễm mất bình tĩnh đi qua đi lại vài bước, đột nhiên nhớ đến tiêu đề của một trang tin tức liên quan đến Viên Từ Lâm...

“Không phải là tên sát nhân ‘người hâm mộ’ kia ra tay với cô ấy chứ?”

“Tạm thời lúc này vẫn chưa thể xác định được.” Mã Tu Hòa thấp giọng nói thêm. “Nhưng tôi hi vọng là không phải.”

Hà Diễm dùng sức túm lấy cổ áo Mã Tu Hòa, mà anh cũng không hề né tránh.

“Nếu không phải do anh, có lẽ cả đời cô ấy cũng sẽ không phải đối mặt với một tên sát nhân biến thái như vậy, là chính tay anh mang hết phiền toái này đến phiền phức khác đến cho cô ấy! Dù cho anh ở cùng một chỗ với người phụ nữ khác, chúng tôi cũng chỉ cần đứng cạnh anh, nhìn anh, nhưng vì sao mà anh không thể bảo vệ tốt cô ấy?” Tính cách Hà Diễm luôn ôn hòa, có lẽ cả đời này, anh chưa từng tức giận lớn như vậy, anh hận Mã Tu Hòa, hận không thể đánh đổi tất cả mọi thứ của mình để đổi lại cho Cố Thất Hải có thể bình yên trở về, “Nếu tôi là anh, tôi sẽ tình nguyện đi tìm cái chết, chứ không muốn cô ấy vì tôi mà gặp nguy hiểm.”

Mã Tu Hòa nhìn Hà Diễm, nói từng từ một, “So với cậu, tôi càng không muốn.”

Anh gạt đôi tay Hà Diễm trên cổ mình xuống, “Dù bằng giá nào đi chăng nữa, tôi cũng nhất định sẽ đưa cô ấy trở về.”

Dù Phó Cảnh Diệu đã cho người đi điều tra manh mối về chuyện của Tiêm Tiêm, nhưng Mã Tu Hòa vẫn quyết định tự mình đến nhà Tiêm Tiêm một chuyến.

Nhà của Tiêm Tiêm nằm ở vị trí rất hẻo lánh, Mã Tu Hòa phải mất một thời gian kha khá mới có thể tìm được vị trí cụ thể.

Anh vỗ vỗ cánh cửa sắt cũ rỉ, gọi vào trong mấy tiếng, thì thấy cánh cửa mở ra một khe nhỏ, một cái đầu nhỏ rụt rè nhìn ra.

“Mã tiên sinh?”

Dù Mã Tu Hòa và gia đình Tiêm Tiêm gặp mặt rất ít, nhưng Mã Tu Hòa vẫn nhận ra, đây là em trai đang học tiểu học của Tiêm Tiêm.

May mà em trai Tiêm Tiêm rất tin tưởng Mã Tu Hòa, sau khi biết được Mã Tu Hòa sẽ giúp tìm chị gái về, dù Mã Tu Hòa hỏi chuyện gì, cậu bé cũng thành thật trả lời hết.

“Chị nói, chị ấy nhất định sẽ đi tìm cái người không chịu trả di vật của mẹ để tính sổ.”

Mã Tu Hòa biết người trong lời nói của em trai Tiêm Tiêm chính là Viên Từ Lâm.

Thì ra Tiêm Tiêm sớm đã biết cảnh sát phái người âm thầm bảo vệ cô, nhưng vì để tránh việc cảnh sát ngăn không cho cô tìm Viên Từ Lâm tính sổ, chàng vạng hôm qua, Tiêm Tiêm đi làm về xong, vẫn giả bộ như đang ở nhà, nhưng thực ra, nhân lúc cảnh sát không để ý, cô đã giả làm nhân viên vệ sinh lén đi ra ngoài. Sau đó liền mất tích.

Cho dù có tức đến mức nào đi chăng nữa, Mã Tu Hòa cũng cho rằng Tiêm Tiêm sẽ không tự nhiên mà bỏ lại em trai của mình mà mất tích một buổi tối, chỉ sợ tình trạng hiện tại đúng như Mã Tu Hòa lo lắng, người hâm mộ đã chứng kiến quá trình tranh chấp, cũng như làm bị thương Viên Từ Lâm của Tiêm Tiêm, cô bé mất tích chắc chắn người hâm mộ kia không tránh khỏi có liên quan.

Mà xét theo quan hệ của Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm, có lẽ khi Tiêm Tiêm bắt đầu đi tìm Viên Từ Lâm để tính sổ, cô bé đã gọi cho Cố Thất Hải, thẳng thắn nói hết những chuyện mình đang muốn làm ra.

Mà Cố Thất Hải tính tình lương thiện, sẽ vì ngăn cản Tiêm Tiêm mà chạy đến chỗ cô bé, nhưng đúng lúc ấy lại bắt gặp người hâm mộ đang ra tay với Tiêm Tiêm, vì thế bàn tay ma quỷ của người hâm mộ lại duỗi về phía Cố Thất Hải...

Mã Tu Hòa mới đầu chỉ là phỏng đoán như vậy, bên Phó Cảnh Diệu lại có tin mới, Phó Cảnh Diệu đích thân đến công ty taxi kiểm tra, vì đường đến phố Liên Ngọc rất xa, lại vắng vẻ nên có hai tài xế đến phố Liên Ngọc lúc chạng vạng tối qua lần lượt có ấn tượng với Tiêm Tiêm và Cố Thất Hải, từ đó giả thiết Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm cùng gặp nạn ở phố Liên Ngọc lại càng chắc chắn hơn.

Mã Tu Hòa đã tiếp xúc với nhiều vụ án tàn nhẫn như vậy, nhưng giờ phút này mới thực sự cảm nhận được, cái gì gọi là cảm giác càng tới gần sự thật, lại càng cảm thấy đau khổ.

Mã Tu Hòa nhanh chóng đến biệt thự Viên gia ở phố Liên Ngọc, khác với khi bị thương, sắc mặt Viên Từ Lâm đã tốt hơn nhiều, còn cách ăn mặc của cô ta vẫn xinh đẹp động lòng người như trước.

“Đúng như anh nói, cái cô nữ sinh tên Tiêm Tiêm kia lúc chạng vạng hôm qua đúng là có tìm đến em, em để cho cô ta điếu võ dương oai ở cửa một lúc, ừm, chắc tầm khoảng mười phút đi, sau đó thấy phiền quá nên gọi người đến đuổi cô ta về.” Viên Từ Lâm bình tĩnh nói, “Nhưng mà em không gặp Cố Thất Hải.”

Theo cách nói của Viên Từ Lâm, sau khi rời khỏi biệt thự Tiêm Tiêm mới bị người hâm mộ bắt đi, mà Cố Thất Hải nghe tin rồi chạy đến cũng đúng lúc lại chứng kiến một màn như vậy...

Viên Từ Lâm để ý thấy khuôn mặt đẹp trai của Mã Tu Hòa có chút tái đi, đoán già đoán non hỏi, “Không phải là... Cố Thất Hải gặp chuyện chứ?”

Mã Tu Hòa yên lặng coi như đã cho cô ta đáp án: “Là người hâm mộ làm sao?”

“Có thể.” Mã Tu Hòa nhìn bốn phía, quả nhiên như lời Phó Cảnh Diệu nói lúc trước, phố Liên Ngọc rộng lớn như vậy, nhưng dọc đường lại không hề có chiếc camera nào.

Viên Từ Lâm đã tinh ý nhận ra Mã Tu Hòa đang muốn tìm gì, “Không cần tìm, dù phố Liên Ngọc có lắp camera đi chăng nữa, thì cũng chỉ là để trang trí, không có chức năng quay phim, chụp ảnh gì đâu.”

“Vì sao? Nếu có thể ở phố Liên Ngọc, chút tiền để trang bị thiết bị an ninh như vậy chẳng phải không hề đáng bận tâm đối với những người như cô sao? Vì sao lại để ý đến nó như vậy?”

“Đương nhiên vấn đề không phải ở tiền. Mà là ở thân phận.” Viên Từ Lâm nói, “Càng là người ở đỉnh kim tự tháp, cuộc sống của họ lại càng không cần đến ánh sáng, bí mật là điều quan trọng hơn tất cả.”

Mã Tu Hòa lạnh lùng hỏi: “Cho dù phải trả giá bằng cả tính mạng?” Viên Từ Lâm nở nụ cười sâu xa, đáp án đã rõ ràng.

Mã Tu Hòa không thể đồng tình với chuyện này.

Có những lúc, vì có loại người ôm quan điểm vô vị này tồn tại, nên khiến cho một vụ án mãi mãi không thể sáng tỏ được, mà một mạng sống cũng cứ như vậy mà mất đi.

Những người ‘vô tội’ đó, còn khiến người khác cảm thấy tức giận hơn cả những tên tội phạm.

Viên Từ Lâm nhìn Mã Tu Hòa đang yên lặng không nói gì, hơi thở của anh có vẻ còn gấp hơn trước, cô vốn luôn không kiêng nể gì, đột nhiên không dám lại gần anh nữa.

Cố Thất Hải, vì sao cô được Mã Tu Hòa chú ý đến hết lần này đến lần khác?

Chương 30

Cố Thất Hải cảm thấy toàn thân lúc này chỉ có duy nhất loại cảm giác này.

Hoàn cảnh xung quanh cô chỉ toàn là bóng đêm, không có một ánh đèn, không có bất kì âm thanh nào, không khí cũng khá nóng, cô còn cảm giác được quần áo của mình nhom nhóp, dính chặt vào người, cô cũng không biết rốt cuộc là do mồ hôi hay là máu nữa.

Cố Thất Hải thử bò về phía trước một chút, lập tức cơn đau lại ập đến khiến cô không còn chút sức lực nào.

Cô khàn khàn lên tiếng: “Tiêm Tiêm...”

Nghe thấy phía trước loáng thoáng có tiếng động, Cố Thất Hải lại hỏi một câu: “Tiêm Tiêm... Là em sao?”

Sau đó cô liền nghe thấy giọng nói nức nở của Tiêm Tiêm: “Chị Thất Hải, là tại em làm liên lụy đến chị...”

Cố Thất Hải nghe xong liền cảm thấy rất khó chịu, nhưng vào lúc này, dù khó chịu thì cũng vô ích.

Sau khi tìm thấy Tiêm Tiêm đang ngất xỉu trong bụi cỏ ở phố Liên Ngọc, Cố Thất Hải ngay lập tức cầm điện thoại lên gọi cho cảnh sát, nhưng bất ngờ bị tập kích, khi cô tỉnh lại thì đã thấy mình và Tiêm Tiêm đang ở trong căn phòng tối này rồi.

Người hâm mộ.

Cố Thất Hải nghĩ đến cái tên này, vừa cảm thấy sợ hãi, lại vừa cảm thấy phần nộ.

Người này chính là hung thủ mà Mã Tu Hòa đang ráo riết lùng bắt, Cố Thất Hải đã nhìn qua tin tức về những vụ án mạng cực kì bi thảm lúc trước, những người bị người hâm mộ sát hại, khi còn sống đều bị hành hạ rất tàn khốc, cuối cùng vì không chịu đựng nổi mà chết đi. Khi tỉnh lại, rời bộ mặt thật sự của người hâm mộ, giây phút đó, Cố Thất Hải liền hiểu ra, rằng cô và Tiêm Tiêm có lẽ thật sự không thoát nổi khỏi số phận xui xẻo lần này rồi.

Không biết có thể xem là trong cái rủi còn có cái may hay không, dù Tiêm Tiêm bị đem đến nơi này cùng một lúc với Cố Thất Hải, nhưng mục tiêu của người hâm mộ lần này hình như lại là Cố Thất Hải, ở trong căn phòng bí mật này đã lâu, nhưng người hâm mộ vẫn như trước không hề ra tay với Tiêm Tiêm, hấn chỉ trói chặt Tiêm Tiêm ở một bên, sau đó liền tập trung vào việc hành hạ Cố Thất Hải.

Những gì đã phải trải qua ở nơi này, Cố Thất Hải không hề muốn nghĩ lại. Lúc này nỗi đau đớn trên người cô đại khái đã vượt qua giới hạn chịu đựng của cô, khi người hâm mộ ngược đãi cô, cô đã vài lần cảm nhận thấy bản thân mình đã cận kề bên cái chết rồi, nhưng người hâm mộ lại không hề bỏ qua cho cô như vậy.

Mỗi khi ý thức của cô bắt đầu trở nên mơ hồ, người hâm mộ sẽ lại dùng biện pháp tàn nhẫn, đau đớn hơn để bắt cô phải tỉnh táo lại.

Cuối cùng, nước mắt của cô không kiềm chế được mà chảy xuống. Trên mặt Cố Thất Hải, tất cả đều là miệng vết thương, mỗi một giọt nước mắt trộn lẫn với máu dường như đều chảy ngược vào tim cô vậy.

Cửa đột nhiên mở ra, đèn cũng được bật lên, trong phòng thoáng chốc sáng bừng lên.

Cố Thất Hải rất lâu không nhìn thấy ánh sáng, đành phải nhắm mắt lại.

Tiếng bước chân dần đến gần.

Cố Thất Hải biết, người đang tới là người hâm mộ.

Người hâm mộ thản nhiên mở miệng: “Đã chết chưa?”

Cố Thất Hải không đáp lại, một giây sau, thân thể của cô liền bị dùng sức đá mạnh. Cô âm thầm kêu đau một tiếng. Thấy đáng vẻ cô chật vật như vậy, người hâm mộ nở nụ cười đắc ý.

“Mày đừng giả chết, nếu không, tao sẽ cho mày sống không bằng chết.” Người hâm mộ đe dọa cô.

Cố Thất Hải cuộn mình trên mặt đất, toàn thân không ngừng run rẩy. Người hâm mộ thô bạo kéo ngược cô lên, khiến cho vô số miệng vết thương trên người cô lại rách ra, không đợi cô thở dốc, người hâm mộ lấy trong người ra một con dao. Mũi dao lạnh lẽo kề sát cổ của Cố Thất Hải.

“Lúc trước tao cũng làm như vậy, cắt từng chút, từng chút thịt trên người đám cận bã đó ra. Nhìn bọn họ vừa đổ máu, vừa cầu xin tao tha thứ, nhưng sự

cầu xin hèn mọn của bọn họ ngược lại lại đòi lấy được cái chết càng thảm hại hơn. Cố Thất Hải, vì mày có thể cứng đầu chịu đựng được lâu như vậy, tao sẽ cho mày một cái ân huệ.”

Người hâm mộ chậm rãi di chuyển dao, nhưng vẫn như cũ không rời khỏi da của Cố Thất Hải, đôi chỗ còn không kiểm soát lực mà khiến cho miệng vết thương đã đóng vảy của cô lại mở ra. “Nghe nói mày rất thích vẽ? Vừa khéo chỗ này của tao có giấy bút.”

Người hâm mộ cầm giấy và bút chì vẽ không khách khí ném thẳng vào mặt Cố Thất Hải. “Tao cho mày vẽ một bức tranh cuối cùng của cuộc đời mày, tao sẽ thay mày đưa nó cho Mã Tu Hòa mà mày yêu quý nhất. Ha ha, không biết Mã thám tử thông minh tuyệt đỉnh sau khi nhìn thấy bức ‘di thư’ của mày thì sẽ có phản ứng như thế nào? Tao rất mong chờ đấy.”

Cố Thất Hải hơi ngẩng đầu, mặc dù tầm mắt mờ hồ, nhưng cô vẫn khinh thường nhìn loại người lấy tính mạng và tình cảm của người khác làm trò đùa cho bản thân như tên ‘người hâm mộ’ này.

Người hâm mộ cười đủ xong, lại nhìn về phía Cố Thất Hải, tỏ vẻ kinh ngạc. “Chết rồi, tao lại quên mất không chuẩn bị màu vẽ cho mày rồi, nhưng mà mày lợi hại như vậy, dù dùng loại chất lỏng khác để thay thế màu vẽ chắc cũng có thể hoàn thành bức tranh này chứ?”

Ánh mắt người hâm mộ liền trở nên sắc bén, con dao trên tay hạ xuống, cổ tay Cố Thất Hải ngay lập tức hiện lên một vết thương mới, máu không ngừng chảy ra.

“A!” Tiêm Tiêm ở phía xa nhìn thấy cảnh này, sợ hãi kêu lên.

Cố Thất Hải chỉ liếc mắt nhìn cố gắng, người hâm mộ dường như không hài lòng với phản ứng này của cô, lại dùng lực để lại một dao nữa trên tay cô.

“Tốt lắm, ‘thuốc màu’ tao đã chuẩn bị xong cho mày rồi đấy, tiếp theo, mày hãy từ từ mà hoàn thành bức ‘di thư’ của mình đi. Nhưng cũng đừng chậm quá, nếu không, tao sợ máu của mày chảy hết, mà bức tranh của mày vẫn chưa hoàn thành được đâu.” Người hâm mộ cười điên cuồng, “Còn nữa, tao cũng tốt bụng nhắc mày một câu, đừng phí công động tay động chân gì lên bức tranh, tao sẽ đích thân kiểm tra, nếu mày còn muốn để cho Mã Tu Hòa nhìn thấy được bức tranh của mày, cứ tự giác mà làm cho tốt.”

Người hâm mộ ném câu này lại xong, liền quay người ra khỏi phòng, bước đi cực kì cao ngạo.

Cánh cửa phòng bí mật đóng chặt lại xong, Tiêm Tiêm ở phía xa mới khóc nức lên “Chị Thất Hải...”

Cố Thất Hải há miệng thở hổn hển, xem trạng thái lúc này của bản thân, hô hấp đã bắt đầu trở nên khó khăn, cô cũng không biết bản thân mình còn có thể chống đỡ được bao lâu nữa, có lẽ là một giờ sau, hoặc là ngày mai cô sẽ chết.

Nhưng cô lại còn quá nhiều điều nuối tiếc, cha mẹ đã ôm hận mà chết của cô, những bức tranh còn dang dở, còn có, phần tình cảm còn chưa kịp nói ra kia nữa.

Mã Tu Hòa.

Chỉ cần nghĩ đến tên của anh, lồng ngực lạnh lẽo dường như ấm áp lên một chút.

Cô từng đồng ý với anh rằng sẽ tặng anh một bức tranh, lời hứa hẹn này, không ngờ sẽ phải lấy cách này để thực hiện.

Cố Thất Hải lau máu và nước mắt trên mặt lên tường, sau đó chậm rãi vươn tay, một lúc sau mới chạm được đến chiếc bút chì mà người hâm mộ ném lại, cô lê người đến bên trang giấy trắng phía trước, hít một hơi, nắm chiếc bút vẽ dính máu trong tay, sau đó run rẩy hạ nét vẽ đầu tiên xuống.

Khi bức tranh của Cố Thất Hải đến tay của Mã Tu Hòa, máu đã hoàn toàn khô lại trên giấy, trang giấy vẽ màu trắng dường như bị nhuộm hoàn toàn thành màu đen.

Bức tranh này của Cố Thất Hải khi được chuyển phát nhanh đến phòng cảnh sát hình sự, vì phần thông tin người gửi hoàn toàn bị để trống, đội cảnh sát không thể lần ra được manh mối nào. Khi bao giấy vừa mở ra, trong văn phòng, dù là cảnh sát hình sự dày dặn kinh nghiệm cũng chưa từng thấy qua một ‘bức tranh’ ghê người như thế này.

Vì phần chính của bức tranh đều là dùng máu để tô lên, nên chi tiết và bề ngoài của bức tranh cực kì đơn giản, thậm chí còn có chút cầu thả, ai cũng có thể nhìn ra người vẽ đang trong tình trạng cực kì yếu ớt. Chủ đề bức tranh có thể nhìn ra là ở chạng vạng hoặc trong bối cảnh màu đen, có hai người nắm chặt tay nhau, cùng bước về phía trước.

Nhưng chỉ có Mã Tu Hòa mới biết được, bức tranh này của Cố Thất Hải chính là vẽ lại cảnh anh và cô dựa vào nhau để vượt qua vụ cháy.

Phía góc phải bức tranh, còn có một lời nhắn nhỏ: “Tu Hòa, em chúc anh may mắn, mãi mãi như ý.”

Thì ra, cùng anh trải qua một màn như vậy, dù là sống chết có nhau, hay là những chi tiết nhỏ trong cuộc sống hằng ngày, tất cả những điều ấy cô đều không quên, đều trân trọng trong lòng.

Sau khi nhận được bức tranh, Phó Cảnh Diệu liền đưa nó cho bộ phận xét nghiệm, rất nhanh đã có kết quả.

Sắc mặt Phó Cảnh Diệu nghiêm trọng báo cho Mã Tu Hòa biết: “Theo kết quả kiểm nghiệm, máu trên đây hoàn toàn khớp với mẫu DNA của Cố Thất Hải, nếu như người bình thường bị chảy nhiều máu như vậy, sau một thời gian, cơ thể sẽ không thể chịu đựng được, hơn nữa hiện tại chúng ta đã xác định chắc chắn cô ấy đã rơi vào tay người hâm mộ, theo tác phong của người hâm mộ, chỉ sợ...”

Mã Tu Hòa từ đầu đến cuối không nói một lời nào, chỉ lẳng lẳng nhìn chăm chăm vào bức tranh máu kia.

Quen biết Mã Tu Hòa lâu như vậy, Phó Cảnh Diệu chưa từng nhìn thấy bộ dạng như thế này của Mã Tu Hòa bao giờ, sau khi Cố Thất Hải mất tích, anh không ngừng tìm kiếm manh mối, dường như không biết mệt là gì. Nhưng ai cũng có thể nhìn ra, khuôn mặt của anh càng lúc càng tiêu tụy. Mà khi bức tranh của Cố Thất Hải đến tay anh, anh giống như bị rút hết sức lực, hai mắt trống rỗng, dù ai nói gì anh cũng không phản ứng.

Phó Cảnh Diệu rất lo, Mã Tu Hòa cứ bình tĩnh quá thể như thế này, anh ta dường như kiêu ngạo cả đời, một khi đã sụp đổ, chỉ sợ sẽ tự hủy mình một cách rất đáng sợ, “Tu Hòa, cậu phải tỉnh táo lại, Cố Thất Hải còn đang chờ cậu đến cứu cô ấy.”

Mã Tu Hòa nghe vậy, cuối cùng cũng nhẹ nhàng đưa ánh mắt lên, đầu tiên là nhìn Phó Cảnh Diệu, sau đó đưa mắt nhìn các cảnh sát xung quanh mình một vòng, có người quen biết, cũng có người xa lạ, để có thể nhanh chóng cứu Cố Thất Hải và Tiêm Tiêm, đồng thời bắt được người hâm mộ, cảnh sát đã phá lệ cho anh tham gia vào cuộc điều tra của đội hình sự.

Mã Tu Hòa đột nhiên đi vào nhà vệ sinh, khi đi ra trên mặt anh còn vương lại bọt nước, anh cầm một chiếc khăn mặt khô, lau qua xong, nói với những người đứng trong phòng. “Tôi muốn lật ngược lại hết các suy luận từ trước đến nay của chúng ta.”

Các cảnh sát nhất thời có chút ngạc nhiên.

Có người hỏi: “Vì sao phải làm như vậy?”

“Lần theo các loại manh mối từ trước đến nay, tôi đã tự nhốt mình vào một vòng luẩn quẩn, muốn bước ra khỏi chiếc vòng ấy, cách đơn giản mà nhanh nhất đó chính là trở lại vị trí xuất phát.” Mã Tu Hòa cầm lấy miếng lau bảng, không chút do dự lau sạch những suy luận mà anh đã viết ra. “Từ giờ phút này trở đi, đối thủ của chúng ta trừ người hâm mộ ra, còn có thời gian nữa.”

Phó Cảnh Diệu im lặng nhìn Mã Tu Hòa, không khỏi thở phào một hơi.

Anh không cần phải lo lắng, hoài nghi chuyện gì nữa. Mã Tu Hòa mà anh quen biết đã trở lại, để phối hợp với hành động của Mã Tu Hòa, anh lập tức đứng lên chỉ đạo các cảnh sát viên tiến hành điều tra lại.

Trên bảng trắng, chỉ còn duy nhất ba chữ lớn “người hâm mộ”. Mã Tu Hòa lạnh lùng nhìn chúng, dùng đầu bút, đánh một dấu X cực lớn lên chúng.

“Người hâm mộ. Tao sẽ cho mày biết, thế nào gọi là chết thảm.”